

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ №61/19
Люксембург, 14 май 2019 г.

Решение по дело C-55/18
Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)/Deutsche Bank
SAE

Държавите членки трябва да задължат работодателите да въведат система за измерване на продължителността на дневното работно време

Испанският синдикат Federación de Servicios Comisiones Obreras (CCOO) предявява иск пред Audiencia Nacional (Централен съд, Испания), с който иска Deutsche Bank SAE да бъде осъдена да въведе система за регистриране на отработеното от членовете на нейния персонал дневно работно време. Синдикатът счита, че тази система би позволила да се проверява спазването на установеното работно време и изпълнението на предвиденото от националното законодателство задължение за предоставяне на информация на синдикалните представители за положения всеки месец извънреден труд. Според CCOO задължението за въвеждане на такава система за регистриране произтича не само от националното законодателство, но и от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) и от Директивата за работното време¹. Deutsche Bank твърди, че от практиката на Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) следва, че испанското право не предвижда такова общо задължение. Всъщност от тази съдебна практика следвало, че испанският закон предвижда, освен ако не е договорено друго, задължение единствено за водене на регистър за положения от работниците извънреден труд и за уведомяване в края на всеки месец на работниците и на техните представители за броя на положените часове извънреден труд.

Audiencia Nacional изпитва съмнения относно съответствието с правото на Съюза на тълкуването на испанския закон от Tribunal Supremo и поставя въпроси на Съда в тази връзка. Съгласно представената на Съда информация 53,7 % от положените часове извънреден труд в Испания не са регистрирани. Освен това испанското Министерство на трудовата заетост и социалната сигурност счита, че за да се установи дали е бил полаган извънреден труд, е необходимо да се знае с точност броят на нормално отработените часове. Audiencia Nacional подчертава, че тълкуването на испанското право от Tribunal Supremo на практика лишава, от една страна, работниците от съществени доказателствени средства за установяване на положения труд над максималната продължителност на работното време, и от друга страна, техните представители от необходимите средства за проверка на спазването на приложимите в тази област норми. Поради това испанското право не е в състояние да гарантира ефективното спазване на задълженията, предвидени в Директивата за работното време и в Директивата за безопасността и здравето на работниците на работното място².

С днешното си решение **Съдът постановява, че тези директиви, разглеждани във връзка с Хартата, не допускат правна уредба, която съгласно тълкуването, което ѝ е дадено от националната съдебна практика, не задължава работодателите да въведат**

¹ Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, 2003 г., стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3).

² Директива 89/391/ЕИО на Съвета от 12 юни 1989 година за въвеждане на мерки за насърчаване подобряването на безопасността и здравето на работниците на работното място (ОВ L 183, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 2, стр. 88).

система за измерване на продължителността на отработеното от всеки работник дневно работно време.

Съдът най-напред изтъква важността на основното право на всеки работник на ограничаване на максималната продължителност на труда и на междудневна и междуседмична почивка, което е прогласено в Хартата и чието съдържание е уточнено с Директивата за работното време. Държавите членки са длъжни да следят за това работниците действително да ползват предоставените им права, без избраните конкретни правила за гарантиране изпълнението на директивата да могат да изпразнят тези права от съдържание. В това отношение Съдът припомня, че работникът трябва да се счита за по-слабата страна в трудовото правоотношение, поради което работодателят не следва да ограничава правата му.

Съдът констатира, че при липсата на система за измерване на продължителността на дневното работно време на всеки работник няма начин да се установи обективно и надеждно нито броят на отработените часове и разпределението им във времето, нито броят часове извънреден труд, което прави прекомерно трудно, ако не и невъзможно на практика, работниците да упражняват правата си.

Всъщност обективното и надеждно определяне на броя работни часове на ден и на седмица е от съществено значение, за да се установи дали максималната продължителност на седмичното работно време, включваща извънредния труд, и минималните междудневни и междуседмични почивки са били спазени. Затова Съдът счита, че национална правна уредба, която не предвижда задължението за използване на инструмент, който позволява такова определяне, не гарантира полезното действие на правата, предоставени от Хартата и от Директивата за работното време, тъй като лишава както работодателите, така и работниците от възможността да проверят дали тези права са спазени. В този смисъл такава правна уредба може да осуети целта на директивата, която се състои в осигуряване на по-добра защита на безопасността и здравето на работниците, при това независимо от установената в националното право максимална продължителност на седмичното работно време. Системата за измерване на работното време обаче предоставя на работниците особено ефикасно средство за лесен достъп до обективни и надеждни данни за действителната продължителност на положения труд, което улеснява както доказването от страна на посочените работници на незачитане на правата им, така и контрола от страна на компетентните национални органи и съдилища за ефективното спазване на тези права.

Затова, за да се гарантира полезното действие на правата, предоставени от Директивата за работното време и от Хартата, държавите членки трябва да задължат работодателите да въведат обективна, надеждна и достъпна система за измерване на продължителността на отработеното от всеки работник дневно работно време. Държавите членки следва да определят конкретните правила за въвеждането на такава система, по-специално нейната форма, като вземат предвид евентуално особеностите на всеки съответен сектор на дейност и дори спецификите, по-конкретно размерът на някои предприятия.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106

www.curia.europa.eu